

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **Z. G.** skazanego z art. 197 § 2 i 3 pkt 2 k.k. i innych
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 25 lutego 2021 r.,
zażalenia skazanego
na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2020 r., sygn. akt V KO
114/20
o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania
zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 lutego 2018 r., sygn. akt II AKa (...),
wobec jego oczywistej bezzasadności,
na podstawie art. 81 § 1b k.p.k., art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

- 1. wniosek skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu pozostawić bez rozpoznania;**
- 2. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.**

UZASADNIENIE

Z. G. złożył osobisty wniosek o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 lutego 2018 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 28 września 2017 r., sygn. akt XVI K (...), którym został skazany za kilka

przestępstw, za które wymierzono mu karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 2 grudnia 2020 r., sygn. akt V KO (...) odmówił, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., przyjęcia wniosku Z. G. o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

Zażalenie na to postanowienie wniósł skazany. Z treści tego środka odwoławczego wynika, że skarży to orzeczenie, gdyż ma takie uprawnienie, a nadto nie zgadza się on z treścią tego postanowienia oraz wcześniej wydanych w sprawie postanowień o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania. Nadto skazany wniósł o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu celem złożenia zażalenia powołując się na swoją sytuację finansową.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie wniesione przez skazanego nie jest zasadne.

Na wstępie należy zauważyć, że zgodnie z treścią art. 545 § 3 k.p.k., obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 r., a wprowadzonego ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247), osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, którą należy rozumieć jako nie dającą żadnych racjonalnych podstaw do merytorycznego badania warunków wznowienia, odmawia się jego przyjęcia z pominięciem procedury uzupełnienia jego braków formalnych, w tym sporządzenia wniosku przez obrońcę. Taki stan rzeczy bezspornie wystąpił w przedmiotowej sprawie. Należy zauważyć, że skazanemu, na jego wniosek, wyznaczono w przeszłości obrońcę z urzędu celem ewentualnego sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, jednakże ten poinformował Sąd Najwyższy, iż nie stwierdził podstaw do sporządzenia i złożenia wniosku o wznowienie postępowania w przedmiotowej sprawie. Następnie skazany składając kolejne wnioski o wznowienie postępowania wskazywał na swoją trudną sytuację majątkową i wnosił o wyznaczenie obrońcy z urzędu. Z uwagi na oczywistą bezzasadność wniosków, Sąd Najwyższy postanowieniami z dnia 22 listopada 2019 r., sygn. V KO 92/19 i z dnia 25 czerwca 2020 r., sygn. V KO 60/20, odmawiał

ich przyjęcia i nie wyznaczał kolejnego obrońcy z urzędu, ani też nie wzywał skazanego do uzupełnienia braków formalnych wniosków w tym zakresie. Podobna sytuacja ma miejsce obecnie i skoro w chwili jego rozpoznawania brak było przesłanek do wyznaczenia kolejnego obrońcy z urzędu, w oparciu o te same okoliczności, celem sporządzenia wniosku o wznowienie, to brak ich jest także teraz, gdy Sąd Najwyższy ma dokonać jedynie oceny zasadności zaskarżonego postanowienia. Wyznaczenie obrońcy w celu sporządzenia zażalenia byłoby niejako zaprzeczeniem istnienia instytucji z art. 545 § 3 k.p.k. i możliwości rozpoznawania wniosku bez konieczności uzupełniania jego braków formalnych.

W zaskarżonym postanowieniu Sąd Najwyższy trafnie natomiast zauważył, że argumenty przytoczone przez skazanego w ostatnim wniosku odwoływały się do okoliczności, które były już przedmiotem oceny orzekających w sprawie Sądów, co wynika między innymi z postanowienia z dnia 25 czerwca 2020 r., a więc wydanego zaledwie kilka miesięcy wcześniej. Z. G. we wniesionym zażaleniu nie wskazał na żadne argumenty, które mogłyby podważyć stanowisko wyrażone w tym zaskarżonym postanowieniu.

Z tych względów, Sąd Najwyższy uznał zaskarżone postanowienie za w pełni zasadne i utrzymał je w mocy.